

vänsterextremister

I början av detta år höll den vänsterextremistiska organisationen KFML(r) kongress. I samband därmed utsattes ledaren Frank Baude för en vördnadsfull intervju i TV.

Det sista var kanske inte så förvånande. Frågan är dock hur de kommunistiska ytterlighetsgrupperna i vårt land bör behandlas. Förtjänar de att tas på allvar? I stor utsträckning ägnar de ju sin tid åt att bekriega varandra, och likt amöbor förökar de sig jämt och samt genom delning.

Det kan synas som om det rimligaste vore att överlämna Sveriges kommunister åt en obarmhärtig glömska. Men fullt så enkelt är det inte. Christopher Jolin erinrar i sin nya bok "Sverige nästa?" (Vox bokförlag) om en väsentlig faktor, som man mestadels talar alltför tyst om i samband med vänsterextremism, nämligen pengar.

KFML(r) fick sammanlagt 8 000 röster i 1973 års val. Det är ett tämligen blygsamt resultat. Ändå kan partiet hålla sig med 28 bokhandelsbutiker med heltidsanställd personal. Man utger ett flertal påkostade periodiska tidskrifter. Man har propagandacentral, propagandabrigader, soldatklubb, omfattande studiecirkelverksamhet, en hel fastighet i Göteborg, det s k Marx-Engels-huset, tryckeri m m.

Detta är inte småpotatis. KFML(r)'s förhållande till Mammon förefaller vara gott. Antalet hundralappar kanske rentav överstiger antalet röster. Varifrån får man de pengar som finansierar all denna verksamhet? Det vore måhända någon-

ting för TV 2 att bita i?

Partiledare Baude — liksom vpk-ledaren C H Hermansson — har vid ett flertal tillfällen försvarat de vilda strejkerna. Den förstnämnde finner dem vara "en högre kampform än det fackliga arbetet". I samband med städerskekonflikterna utbröt en animerad debatt huruvida de båda städerskor, som utpekats som initiativtagare till en olovlig strejk, var kommunister eller inte. Strängt taget spelar det ingen större roll. Det väsentliga är att vänsterextremisterna vid varje tillfälle de tillfrågats förklarat sig vilja stödja avtalsstridiga konflikter. De har bevisligen legat bakom åtskilliga av dem. Skälet är uppenbart. De vill utnyttja ökad oro på arbetsmarknaden till att driva fram en "revolutionär situation", i vars hägn allsköns omstörtande verksamhet skall kunna bedrivas.

Jolin varnar i sin bok för att bagatellisera vänsterextremismen som "tokväns-ter". Det är nog befogat. Visst finns det bland de kommunistiska organisationerna betydande mått av naivitet, enfald och även — det skall inte förnekas — en brutaliserad men dock idealitet. Men där

finns också systematik och konsekvens i agerandet, och det är värt att uppmärksamma.

En gång levde en man som allmänt ansågs vara en smula rubbad. Med milt överseende behandlades han och hans lilla parti av det etablerade samhället och dess stora demokratiska partier. Man såg honom som en kuf i politikens utmarker. Där var han dömd att förbli. Trodde man.

Hans namn var Adolf Hitler.

Jolin återger vad diktatorn en gång yttrade enligt den tyska utgåvan av "Hitlers bordssamtal": "Det finns mer som förenar oss nationalsocialister med bolsjevikerna (kommunisterna) än som skiljer oss från dem. Det som framför allt förenar oss är den revolutionära lidelsen. Därför har jag beordrat kommunisterna att gå in i vårt parti." Ytterligheterna beröra varandra!

Det finns ingen anledning att känna någon sorts panik inför de just nu numerrätt tämligen obetydliga kommunistiska grupperna i vårt land. Men glöm dem inte.

Matti Häggström